CREDINŢA ! 20 Oct.2017

Principiul „adevărul te eliberează şi eroarea te înlănţuie” nu este o glumă. Se spune uneori că dacă ai credinţă, poţi face orice. Dacă faci cancer şi mori, este numai vina ta, pentru că nu ai destulă credinţă. Te duci la biserică şi ţi se spune subtil:”poate că azi vei avea credinţă şi vei fi vindecat”. Dar respectivul cade în disperare, pentru că deşi are credinţă, nu se întâmplă nimic. În cele din urmă ajunge zdrobit şi fără speranţă. Tu eşti de vină, că doar nu o să dai vina pe Domnul, nu?!

Este oare vorba de credinţă aici, sau de altceva? De multe ori nu am înţeles ce vrea să spună Coloseni 2:6! Deşi suntem cu toţii de acord că trebuie să trăim prin credinţă, uneori nu ştim cum să trăim prin credinţă.

Ca să fim ajutaţi vom începe cu ceea *ce nu este credinţa*, variante false ale adevărului:

**Credinţa nu este un sentiment*. Emoţiile sunt doar răspunsuri la ceea ce noi gândim. Dar emoţiile vin şi pleacă. Biblia vorbeşte puţin despre ceea ce ar trebui să simţim, şi foarte mult despre ceea ce ar trebui să facem. Multă lume confundă senzaţia aceea de fior, pe care o au în timpul unui serviciu răscolitor în biserică, cu credinţa. Atunci ei au tendinţa de a face tot felul de promisiuni lui Dumnezeu. Realitatea vine însă după ce serviciul divin s-a sfârşit, când muzica încetează, când eşti singur tu cu aceleaşi vechi probleme. Devreme ce stimulul nu mai este prezent, sentimentele pălesc şi ele. Rezultatul dependenţei de sentimente (simţiri) religioase este o experienţă plină de suişuri şi coborâşuri, care conduc la frustrare şi sclavie. Exercitarea credinţei poate rezulta în sentimente, dar sentimentele în sine nu sunt credinţă.

**Credinţa nu este un acord intelectual cu o doctrină*. Câteodată cădem în capcana de a încerca să-i facem pe creştini să adere la aceeaşi poziţii doctrinare. Începem să credem că credinţa este o problemă de intelect. Aceasta este exact eroarea la care se referă Iacov în ep.sa 2:19”tu crezi că Dumnezeu este Unul, şi bine faci, dar...”. Satan ştie despre Dumnezeu, Trinitate, că Isus a murit pentru păcatele oamenilor, dar, este el într-o relaţie adevărată cu Dumnezeu? Nici vorbă. Este, în mod cert, un aspect intelectual al credinţei – ai nevoie de informaţie adevărată ca să-ţi exerciţi credinţa – dar acordul intelectual nu este el însuşi credinţă.

Cuvântul „credinţă” în Biblie include elemente de *dependenţă* şi *încredere*. Credinţa implică întotdeauna o decizie de voinţă, de a acţiona bazat pe ce crede mintea că este adevărat. Credinţa răspunde întotdeauna adevărului cu acţiune.

**Credinţa nu este o putere de a-L manipula pe Dumnezeu*. Uneori credinţa este manipulare. În credinţa adevărată, Dumnezeu este întotdeauna Iniţiatorul şi omul

este cel ce răspunde. Cu alte cuvinte, Dumnezeu spune că ceva este adevărat sau face o promisiune şi eu răspund acţionând în acest sens, rezultatul depinzând de El. Oricum în cazul manipulării ordinea este inversată. Omul îşi asumă rolul de iniţiator şi încearcă să folosească „credinţa" pentru a-L forţa pe Dumnezeu să răspundă.
Beculeţul ar trebui să se aprindă, atunci când vezi că se pune un accent puternic pe credinţă ca o „putere", sau când se pune accent asupra „cantităţii" credinţei.

**Adevărul este că nu este nici o putere în credinţă*. Voaloarea credinţei se află doar în obiectul ei. Credinţa este ca înghiţitul. Cineva ar putea spune:"înghiţitul te ţine în viaţă", şi asta sună bine la început. Dar poţi să înghiţi şi să mori. Nu înghiţitul în sine te ţine în viaţă, pentru că poţi înghiţi otravă şi să mori, este acelaş mecanism pe care l-ai folosit ca să înghiţi mâncare şi să trăieşti. În acelaş fel credinţa nu ne salvează. Credinţa *în Domnul Isus Hristos* ne salvează!

Un alt fel de a privi această problemă ar fi prin compararea credinţei cu ambreiajul unei maşini. Imaginaţi-vă că aveţi o maşină nouă, sport, fantastică şi mă luaţi la o plimbare. Iată-ne zburând pe autostradă arătând ce poate această maşină extraordinară. Eu abia mă pot abţine şi exclam:"Nu îmi vine să cred. Ce ambreiaj, ce ambreiaj?!" Cum? Te pricepi rău la maşini, nu?! Ar trebui să admiri puterea motorului, ambreiajul are şi el rolul lui, dar nimeni nu-l laudă, că nu e de lăudat.

Este adevărat că sutaşul, femeia canaaneancă au avut o credinţă mare, dar de ce a fost ea mare?! Când Domnul este rugat de ucenici să le mărească credinţa ce spune? Luca 17:5,6.

Nu există putere în credinţă, puterea este la Dumnezeu. Credinţa este cea care conectează puterea Lui Dumnezeu la umanitatea noastră. De aceea mărimea credinţei noastre nu este ceea ce contează.

Eu nu am o credinţă mare, dar am Un Dumnezeu mare. Eu doar cred şi mă încred în El, în promisiunile Lui. Romani 4:21"deplin încredinţat că El ce făgăduieşte poate şi să împlinească".

2 Cor.10:15 şi 2 Tes.1:3 ne vorbeşte despre dependenţa şi încredere în Dumnezeu, de ascultarea credinţei.

Manipularea este mai aprope de magie decât de credinţa biblică.

„Viaţa de credinţă este dragostea noastră pentru Dumnezeu, având ca rezultat dependenţa faţă de Dumnezeu şi supunerea faţă de El"